

FOCOLAREJOURNAAL
Rocca di Papa, 17 september 2016

“Stukje bij beetje naar een verenigde wereld”

1. [Opening en groeten](#)

2. [Een regenboog in Cairo \(Egypte\)](#)

In samenwerking met de Egyptische stichting “Koz Kazah” organiseert de AMU projecten ter bevordering van het onderwijs en beroepsopleiding, voor christen en moslim vrouwen en meisjes gebaseerd op het wederzijds geschenk.

3. [Tinku Kamayu. De vrouwen van de wollen draad \(Argentina\)](#)

In Santa Maria di Catamarca bestendigen zich de activiteiten van de coöperatie Tinku Kamayu. Een ervaring die al meer dan 10 jaar werk biedt aan vrouwen, afstammelingen van het inheemse volk Calchaquí.

4. [Een buitengewone huwelijksreis](#)

Een pasgetrouwd echtpaar besluit als huwelijksreis anderhalve maand in Amman door te brengen als vrijwilligers bij de Caritas Jordanië.

5. [Meester Ardjan \(Albanie\)](#)

Een leraar maakt de keuze om in een dorp van noord Albanië te blijven en zo zijn bijdrage te leveren voor de toekomst van zijn land.

6. [Meewereken voor de vrede](#)

Project Host Spot: 55 jongeren uit 9 Europese landen en het Midden Oosten samen in Jordanië om de vluchtelinggezinnen van dichtbij te leren kennen.

7. [Bruno Venturini](#)

Eén van de eerste vrienden van Chiara Lubich verteld aan enkele vrienden zijn diepe ervaring van de ouderdom en hoe hij zich voorbereid op de dood.

8. [Veel gezichten – één verhaal \(Italië\)](#)

“Liefde die niets vraagt en alles geeft” dat is het geheim van Alfonso die samen met vele anderen hoop geeft in en buiten de gevangenis van Rebibbia in Rome.

9. [In gesprek met \(Emmaus\) en Jesús Morán](#)

10. [Chiara Lubich: De verlaten Jezus en de verenigde wereld](#)

Chiara Lubich, antwoord in mei 1987 op de vraag van een jongere in het focolarestadje Loppiano (Italië), ze laat zien hoe de Verlaten Jezus op veel verschillende manieren aanwezig is in de huidige maatschappij; het is een uitnodiging om Hem te herkennen en lief te hebben en zo mee te werken om een verenigde wereld op te bouwen.

11. [Afsluiting](#)

1. OPENING EN GROETEN

Ryan: Ciao allemaal, welkom bij dit focolarejournaal!

Maria: We zijn heel blij dat we er met jullie allemaal samen kunnen zijn en ook met heel de wereld verbonden!

Ryan: Ik ben Ryan, ik kom uit de Verenigde Staten, uit Chicago. Mijn stad is om vele redenen bekend, zoals het basketbal, de grote pizza's en een prachtig uitzicht over de stad. Ik ben net afgestudeerd in marketing en voordat ik begin met werken wilde ik graag een periode vrijwilligerswerk doen. Ik verleen deze dienst samen met andere jongeren op het internationale centrum.

Maria: En ik ben Maria, ik kom uit de Tsjechische Republiek een klein land in het hart van Europa, dat bekend staat om de prachtige hoofdstad Praag en de bierproductie, maar dat niet alleen! Vorig jaar heb ik mijn architectuurstudie afgerond en ook ik heb gedacht dat het mooi zijn om iets voor de ander te doen. En zo ben ik hier gekomen. Ik vertrek over 3 dagen en ben blij dat ik deze ervaring hier heb opgedaan.

Ryan: Het is ongelooflijk voor mij dat we hier werkelijk met heel de wereld in gesprek zijn. Maar de wereld is ook hier in de zaal bij ons aanwezig.

Maria: Een warm welkom aan een vertegenwoordiging van de Beweging uit heel Amerika en uit Oceanië die net hun bijeenkomst hebben afgesloten. En ook aan enkele hoofdrolspelers van de berichten die we tijdens dit focolarejournaal zullen zien, zoals de jongeren van de organisatie „Nee aan de oorlog“.

Ryan: Nu gaan we even naar de telefoon... We gaan „down under“ in Australië, om precies te zijn naar Perth, een van de meest afgelegen plaatsen. Ciao Clarissa, hoor je ons?

Clarissa: Ciao Ryan, *Wat mooi om elkaar te horen...*

Ryan: Ja, ook mooi om jullie te horen!

Clarissa: *Heel veel groeten van “down under” zoals je zei... we zijn met een kleine groep hier in het focolare na een winterse dag. Het is hier zes uur 's avonds, maar op de eilanden in het oosten is het al 10 uur geweest. We wilden jullie vertellen dat ook wij hier bezig zijn om hulp te organiseren voor de gezinnen die uit Syrië en Irak gekomen zijn. Het is een mooie samenwerking met de Melkitische kerk en mensen van verschillende parochies en de Chinese gemeenschap van onze stad.*

Het focolare is een verzamelpunt geworden van hulp van allerlei soort... Een ervaring van de voorzienigheid die vreugde geeft aan wie de mogelijkheid heeft om te geven, aan wie uitdeelt en... aan wie ontvangt. We zijn allemaal betrokken bij die liefde die komt en die gaat!

Ryan: Bedankt Clarissa! We zijn bij jullie ook al zijn we 13.300 km van jullie verwijderd! Jullie bedankt.

Clarissa: Ja, ciao!

Ryan: Ciao!

Maria: Ciao, bedankt! We waren van plan om ook te bellen naar Gabon, in Afrika, maar vanwege de huidige situatie daar is het niet gelukt om hen te bereiken.

We weten dat ze over het algemeen in de ochtend enkele uren internet hebben... We hopen dat ze dit focolarejournaal kunnen volgen en kunnen voelen dat we bij hen zijn.

Ciao we zijn met jullie!

Ryan: Het is duidelijk dat we werkelijk een prachtige zaal voor ons hebben hier. Ik wil graag van deze gelegenheid gebruik maken om jullie wat beter te leren kennen. Ik ga eens kijken wie er zoal is... Ciao, aangenaam! Ik ben Ryan, kun je even gaan staan? Hoe heet je?

Maké: Ik ben Maké ik kom van het eiland Futuna, in Oceanië.

Ryan: Schitterend en wil je een groet naar de wereld sturen?

Maké: Een goet aan iedereen! (*groet in de eigen taal*)

Ryan: bedankt, een applaus!

Kijken wie er nog meer is...

Ciao, aangenaam! Kun je ook even gaan staan? Hoe heet je en waar kom je vandaan?

Roberta: ik ben Roberta en ik kom uit Venezuela.

Ryan: Ok, en wil je groeten?

Roberta: Ja, ik maak van de gelegenheid gebruik om al de onzen die daar zijn te groeten, alle gemeenschappen die ook hier aanwezig zijn in jullie allemaal die hier aanwezig zijn en die ons helpen en steunen in alles.

Ryan: Bedankt!

Maria: We weten dat de situatie bij jullie op dit moment moeilijk is, wat kun je daarvan zeggen?

Roberta: Ja, dat is waar we leven een economische en sociale crisis als nooit tevoren, maar het gelaat van de Verlaten Jezus wat het sterkst is, is misschien wel het extreme geweld wat we dagelijks meemaken en dat ons ook van heel dichtbij raakt, zoals de dood van twee jongeren van de Beweging die hun leven gegeven hebben om hun familieleden te redden.

Maria: Bedankt! Dat raakt ons echt.

2. EEN REGENBOOR IN CAIRO (EGYPTE)

Maria: De eerste opname voert ons naar Egypte, naar Cairo. Het gaat over de vrouwen van de wijk Shoebra, een project dat gesteund wordt door de AMU, Aktie voor een verenigde wereld, samen met de stichting "Koz Kazah".

CAIRO, maart 2016

Giampaolo : *In het hedendaagse Egypte leven de rijkdommen uit het verleden zij aan zij met vele uitdagingen van het heden.*

Zoals in andere wereldsteden leidt de economische kloof tussen de sociale lagen tot marginalisering. Tijdens mijn reis met de medewerkers van de AMU heb ik hen vaak gevraagd of er iets te doen valt aan deze bezwaarlijke situatie, in hun antwoorden gebruikten ze een Arabische uitdrukking die "regenboog" betekent: "Koz Kazah".

Het lijkt vreemd, maar ze hebben de regenboog gezien in deze wijk van Kairo, Shoebra: 6 miljoen inwoners en weinig reden om te lachen.

We worden verwelkomd met een glimlach door Shoinaa en haar dochter. Shoinaa neemt al jaren deel aan de activiteiten van Koz Kazah. Haar geschiedenis lijkt op die van vele andere vrouwen hier: ze heeft verraad, scheidingen en druk van de familie moeten ondergaan die haar, haar zelfvertrouwen hebben ontnomen. Maar vandaag is daar op haar gelaat geen spoor van te bekennen. Door de activiteiten van Koz Kazah, wordt Shoinaa, samen met andere honderden vrouwen geholpen om haar capaciteiten opnieuw te ontdekken.

Awatef Klada, vormingslid Koz Kazah Foundation:

In het begin namen ze niet eens een penseel in de hand om te schilderen: want hun leven bestond alleen uit zorgen voor het huishouden en de kinderen. (...) Wij gaven hen moed door zelf als eerste te beginnen.

Donna Nedi:

Mijn dochter had contact met deze groep, ik vroeg haar wat het inhield: ik was bang dat het haar tijd voor de studie zou ontnemen. (...). Zo ben ik met haar mee gegaan en heb ik Awatef en Imen leren kennen. Ik kwam met een vriendin, daar hebben we alle anderen leren kennen en zijn we als zussen geworden: bij elk gebeuren of feest zijn we altijd samen.

Verteller Gianpaolo:

Deze vrouwen wijden zich niet alleen aan handenarbeid, maar doen ook kennis op wat betreft gezondheid, hygiëne en algemene cultuur: nieuwe vriendinnen ontmoeten is een gelegenheid voor uitwisseling over het reilen en zeilen van een gezin, en een manier om een dialoog tot stand te brengen tussen het christelijke en moslimgeloof.

Awatef Klada, vormingslid Koz Kazah Foundation: (...)

Ik vertel je iets wat vandaag gebeurd is: een vrouw, een christen kwam en ze vroeg me of ze iets mocht zeggen aan iedereen: ze ging in het midden van de kamer staan en vertelde dat zij - die er niet in slaagde om kinderen te krijgen - eindelijk zwanger was. (...) Een moslimvrouw zei haar: "laat het me weten als je je moe voelt en hulp nodig hebt, dan kom ik je helpen".

Verteller Gianpaolo :

Veel vrouwen zijn naar Koz Kazah gekomen via hun eigen kinderen.

Mama van Alaa en een andere deelneemster:

Wij zijn moslim, maar we leven samen met veel christenen die onze vriendinnen zijn. Ook onze dochters hebben christelijke vriendinnen. We zijn echt zussen. We maken geen onderscheid.

Verteller Gianpaolo:

De activiteiten van Koz Kazah hebben een opgaande spiraal gecreëerd die gebaseerd is op de wederzijdse liefde. De vrouwen die gesteund worden door de stichting helpen bijvoorbeeld elke week de Zusters van Liefde om behoeftige bejaarden te verzorgen.

Awatef Kladu, vormingslid Koz Kazah Foundation:

We wilden de vrouwen die deelnemen aan onze activiteiten laten zien dat, ook al hebben ze weinig, er mensen zijn die nog minder hebben, aan wie ze iets kunnen geven. Geven betekent niet alleen geld geven: we kunnen onze krachten geven en de naaste helpen. (...)

Hier zijn niet alleen christenen, maar alle personen die de zusters op straat tegenkomen. (...)

Deze activiteit heeft het begrip van geven van deze vrouwen totaal veranderd, want in de plaatselijke cultuur geef je alleen iets in ruil voor geld.

Voce narrante Gianpaolo:

En waarom ons beperken tot Shoebra? Nu is er de gelegenheid om de activiteiten uit te breiden tot andere wijken: de werken zijn al begonnen in een gebouw in de zone van Fagalla in Cairo.

3. TINKU KAMAYU. DE VROUWEN VAN DE WOLLEN DRAAD (ARGENTINIE)

Maria: En van de vrouwen uit Cairo stappen we nu over naar een groep inheemse vrouwen in het noorden van Argentinië, aan de voet van de Andes, een streek van de Quechua cultuur. Het is een project dat al 40 jaar werk en hoop mag tellen.

Santa Maria, Catamarca - Argentina

“samen om te werken”, Coöperatie van vrouwen afstammelingen van de inheemse bevolking.

Margarita Ramirez, directrice van Tinku Kamayu:

Ik ben Margarita. Ik ben afstammeling van het volk Calchaquí: mijn bedovergrootvader was een cacique, stamhoofd. Tijdens de crisis in 2001 was er niets. Er was geen werk voor de mensen, er heerste een grote armoede in het land. Ik ontdekte geleidelijk aan verschillende vormen van armoede. Wat mij het meest trof was een groep vrouwen met veel problemen. Ze hoorden niet buitenshuis te zijn, ander hadden ze een slechte naam. Dit komt omdat we hier een “macho” cultuur kennen, die vindt dat de vrouwen thuis horen. Ik voelde dat er ongelijkheid was. Dus ik stelde aan acht vrouwen voor: “Kijk, als we veel economische problemen hebben, waarom beginnen we niet met weven?”

María Condori, Tinku Kamayu:

Tinku Kamayu in de quechua-taal betekent: ‘verenigd om te werken’. Hier voelde ik me echt gewaardeerd als vrouw. Margarita zegt ons altijd: ‘Jullie moeten je niet meer of minder voelen dan wie dan ook. Jullie zijn ondernemers!’

María Ramírez, Tinku Kamayu:

ik ben de eerste dag huilend aangekomen; ‘s avonds ben ik al huilend vertrokken, want ik kon niet spinnen, ik kon niets. Wat ik hier gevonden heb en wat me heeft kunnen ondersteunen, is het feit dat je voelt dat je veel waard bent.

Een vrouw:

Je voelt je vooral welkom, gerealiseerd als vrouw, als moeder en als echtgenote.

Margarita Ramirez, directrice Tinku Kamayu:

Vandaag is Tinku een coöperatie met 14 arbeidsters en ons verlangen – ook al zijn we maar een zandkorrel – is bijdragen aan de opbouw van een betere wereld. Ja, we hebben als doel onze voorouderlijke wortels te herontdekken. We hebben gezegd: waarom keren we niet terug naar de cultuur van arbeid van onze voorouders: weven en spinnen. Dit is wat ons de vrijheid teruggeeft.

Een vrouw:

We maken kleding met 100 % natuurlijke materialen. We kopen bij de producenten uit de bergen, die afdalen om lamswol of lamawol te verkopen.

Een vrouw:

We bewerken alles op een natuurlijke manier, en om de stoffen te kleuren gebruiken we de bolsters van noten, de schil van uien en larilla, een geneeskundige plant.

Margarita Ramirez, directrice van Tinku Kamayu:

We zijn enorm blij, want we kunnen onze cultuur doorgeven door middel een draad.

María Condori, Tinky Kamayu:

Mij is iets heel ergs overkomen in het leven: Tinku heeft me alles gegeven, Tinku heeft me de zin om te leven teruggegeven, heeft gemaakt dat ik mezelf als vrouw waardeer en dat ik gerespecteerd wordt. Ik denk dat niemand me dat kan ontnemen.

4. EEN BUITENGEWONE HUWELIJSREIS

Ryan: Het verhaal dat we nu gaan zien heeft al titel: “Een buitengewone huwelijksreis”. En dat zegt alles, we gaan er naar kijken.

Cristian:

We hebben elkaar vorig jaar op de United World Week, in India leren kennen (...) En op een gegeven moment, keek ik naar haar, en zei ik: dat is de ware!

Elaine: Omdat Cristian uit Roemenië komt en ik al mijn hele leven in India woon, veronderstelde ik dat het een uitdaging zou zijn, maar tegelijkertijd zou het heel charmant zijn, om samen de diversiteit te ervaren en ook de eenheid te vinden en dat doen we elke dag.

Elaine: We zijn getrouwd en de volgende stap was een huwelijksreis

Cristián Er is de 1ste mei in Loppiano, dat is een ander jeugd evenement, (...) en daar hoorden we een videoboodschap van Wael, directeur van Caritas Jordanië

stukje video van Wael Suleiman - Loppiano, Incisa Valdarno, Italië 1 mei 2016:

“Per favore Venite nel medio oriente per aiutare la gente ... “ (Kom a.u.b. in het midden Oosten om de mensen te helpen).

Cristian: Hij zei kom, kom en kijk hoe de situatie is. En we dachten ..

Elaine: Laten we gaan

Cristian: exact: laten we gaan

Cristian: op TV hebben we vluchtelingen kampen gezien en dus dachten we dat we zouden aankomen bij een aantal tenten, (...) we kwamen erachter dat er kampen zijn, maar dat de vluchtelingen meer in de steden zijn, (...) dus wat de Caritas doet, is ze bezoeken en ze in de basisbehoeften voorzien (...) dus dat was een moment waarop we ons een beetje teleurgesteld

voelden. O.k., wat kunnen we concreet doen? We ontdekten dat we hier niet voor onszelf gekomen waren.

's Morgens stonden we gewoonlijk op om 6 uur kwart over 6 en ja om 10 voor 7 moesten we vertrekken .

Elaine: in Zarqa kwamen we om half acht aan

Cristian: Wat was onze taak concreet? Met de kinderen bezig zijn, hen helpen ..

Elaine: knutselen, mooie dingen maken, dat soort activiteiten die leerzaam zijn en hen bezig houden.

Cristian: Natuurlijk, geeft Elaine yoga sessies met de vrouwelijke vluchtelingen

Elaine: Ik deed yoga-sessies met het bewustzijn dat ze een stressvolle achtergrond hebben, een gedesoriënteerd leven, dus probeerde ik om hen te leren de ademhaling te gebruiken en verschillende yoga houdingen. Zo konden ze de informatie meenemen en thuis uitproberen.

Cristian: Het ging natuurlijk ook om ons: dus huwelijksreis (...) we hebben anderen geholpen, maar dat heeft ons ook geholpen ...

Elaine: in onze relatie

Cristian: in onze relatie

Maria: Vandaag is het de verjaardag van Cristian. Gefeliciteerd!

5. MEESTER ARDJAN (ALBANIE)

Maria: Nu gaan we naar Albanië om de droom van iemand te ontdekken, een leraar die een veeleisende keuze heeft gemaakt ten dienste van zijn land.

Speaker:

Shqipëri! "Land van de adelaars" is de antieke naam van Albanië.

Het bevindt zich in de Balkan en kijkt uit op de Adriatische zee. Uit dit gebied komen de ouders van Moeder Theresa. In de afgelopen eeuw leefde Albanië meer dan 40 jaar onder een dictatuur met enorm lijden voor de bevolking. Na deze periode is een massale emigratie begonnen die tot op de dag van vandaag voortduurt. Op dit moment telt de bevolking 3 miljoen mensen en ongeveer 1,5 miljoen Albanezen die naar elders geëmigreerd zijn.

Dajana Olaj, studente in Bogë:

Dit is de hoofdstad, Tirana, en wij leven hier in de streek van de hoge bergen.

Pjeter Ulaj, grootvader:

De school van ons dorp werd gebouwd in 1928 en ook ik ben 4 jaar naar die school gegaan.

Anila Pekmezi, Directrice van de scholen van Xhaj en Bogë:

In Albanië zijn er verschillende gebieden die nog niet op geschikte wijze ontwikkeld zijn, zoals ons berggebied. Het dagelijks werk van onze onderwijzers is heel belangrijk voor de toekomst van de kinderen die in deze plaatsen leven.

ARDJAN ULAJ, onderwijzer in Bogë:

Ik ben getrouwd en heb drie kinderen, twee meisjes en een jongen. Ik ben onderwijzer. Wat is mijn keuze? Te onderwijzen in een dorp in het noorden van Albanië, waar de mogelijkheden minder zijn dan in de stad.

Wanneer heb ik deze keuze gemaakt? In de jaren '97-98. Mijn Albanië leefde in de chaos en de situatie was heel onzeker. Al mijn leeftijdgenoten, mijn collega's trokken weg uit Albanië. Ik heb een andere beslissing genomen en heb ervoor gekozen om te blijven en mijn land te dienen. Dus om een mogelijkheid te geven voor een betere toekomst en hoop. Een moeilijke keuze? Ja zeker, als ik denk aan veel van mijn leeftijdgenoten die tegenwoordig in Milaan, Londen wonen. Met een hoog inkomen hebben ze meer kansen in vergelijking met wat ik mijn kinderen kan aanbieden.

Robert Ghegaj, student in Bogë:

Ik ben 12 jaar oud en ben heel blij dat ik naar deze school kan.

Klevisa R. Rakaj, studente in Bogë:

Ik ga graag naar school want meester Ardjan is heel goed.

ARDJAN ULAJ, onderwijzer in Bogë:

Ik werk op deze kleine school met ongeveer 40 leerlingen en geef les in natuurwetenschappen: wiskunde, natuurkunde, scheikunde, biologie. Dat vraagt veel inzet, maar ik probeer te doen wat ik kan. Wat is mijn droom? Ik zou willen dat op deze plaats, met deze prachtige natuur, ook het toerisme zich ontwikkeld. Ik hoop dat we door te werken en enkele projecten iets goeds kunnen verwezenlijken. Ik heb moeilijke periodes doorgemaakt met hindernissen, maar ik ben blij dat we goede dingen hebben kunnen verwezenlijken voor de gemeenschap. Dank je.

Ryan: Mooi voor mij, deze geschiedenis van Ardjan.

6. MEEWERKEN AAN DE VREDE

Ryan: In augustus ben ik samen met andere jongeren in Jordanië geweest. Vaak horen we veel verhalen en statistieken op TV, maar daar heb ik veel geleerd en ik heb ontdekt dat de mensen die ik ontmoet heb, net als ik waren, zoals mijn familie is. Nu is het niet meer ver van mijn bed, integendeel.

Salam, Irak:

We leefden in een groot huis met acht kamers. Elke dochter had een eigen kamer, we woonden comfortabel. En opeens woonden we in een van 3 meter lange caravan. Wat voor leven is dat?

Sameh, Irak :

We hadden een eigen bedrijf, we waren onafhankelijk, maar toen de ISIS ons aanviel, zijn we gevlucht zonder iets mee te nemen, behalve de kleren die we aanhadden.

Speaker

De verhalen van Salam en Sameh zijn twee van de vele levens die het hart en de geest van de groep jongeren hebben geraakt die afgelopen augustus in Madaba in Jordanië was.

Velen zagen elkaar voor de eerste keer. Ze kwamen uit Europa, het Midden-Oosten en 3 uit de Verenigde Staten, Argentinië en Nieuw-Zeeland. Ze hebben 12 dagen in een vluchtelingenkamp geleefd dat tot 6 maanden geleden 114 Irakese vluchtelingen had gehuisvest.

Áine, Ierland: *Het is werkelijk verbazingwekkend dat we leven waar vluchtelingen-gezinnen geleefd hebben. (...) we wonen hier met zijn drieën: Haggag komt uit Egypte, Lina uit Duitsland en ikzelf (...) Aan de wand boven mijn bed hangen twee plaatjes die uit de voedselverpakking geknipt zijn.*

Anna, Italië: *Vaak wordt er gezegd “ah deze jongeren doen niets”. Ze worden misschien wat ondergewaardeerd. Maar ik zeg – “Neen!” Ik ben naar Jordanië gekomen, en ik ben hier met personen van alle nationaliteiten en ik ben hier omdat ik geloof dat wat gebeurt belangrijk is.*

Speaker

Wat kan er uit een ervaring komen, waar jongeren van het Midden-Oosten en Europa samen komen om door te dringen in een werkelijkheid die zo complex en dramatisch is?

Sören, Duitsland: *Ik was bang dat de mensen van het Midden-Oosten me zouden verwijten een Westerse jongere te zijn die hier wil komen helpen (...) Tegelijkertijd waren ook zij bang dat we hen niet zouden willen begrijpen (...) dat we op afstand zouden blijven en met een koud hart. (...) Maar we hebben we gezien dat die vrees ongegrond was.*

Pascale, Libanon: *Mijn land lijdt echt onder deze situatie en het is dus echt moeilijk om objectief te zijn (...) Ik denk dat de culturele uitwisseling echt belangrijk is. Iedere keer leer je weer iets nieuws.*

Mohammad, Palestina: *We begrijpen elkaar en er heerst harmonie. Het lijkt dat het echt “zo moest zijn”. We vullen elkaar aan dus het was echt goed samen te werken en we hadden ook plezier.*

Speaker: Host-spot is de naam van dit project dat door 10 niet-gouvernementele organisaties van 9 landen wordt georganiseerd en door de Europese Commissie wordt gefinancierd.

Caritas Jordanië heeft een vitale rol gespeeld bij de organisatie. Sameh en Salam, die we al eerder gezien hebben, zijn gevraagd om te helpen bij het koken voor de 55 deelnemers.

Dina, Jordanië: *We dachten dat het een mooi gebaar was om hier personen te hebben die de oorlog hebben meegemaakt en alle moeilijkheden kennen om hier te komen. Een gelegenheid om met hen te leven en van hen te leren, te kunnen vragen; en zij zijn ook min of meer deelnemers geworden van het project.*

Speaker: Het bezoek aan Syrische en Irakese gezinnen, die wachten op toestemming voor overplaatsing naar andere landen, was een heel diepe ervaring.

Ontmoetingen met mensen die tot op dat moment voor velen een verre realiteit waren en een statistiek op het avondnieuws, werden vriendschappen met namen en gezichten.

Marisol, Spanje: *Toen we hier kwamen (...) was de vrouw helemaal gesluierd, we zagen alleen haar ogen. Beetje bij beetje zijn we wat gaan vragen: Aan de kinderen hebben we hun dromen gevraagd, (...) we hebben met hen getekend. Het was een neerhalen van barrières en muren en zo zijn we dicht bij elkaar gekomen. Daardoor voelde de moeder zich meer op haar gemak en vertelde ze ons hoe ze tot hier zijn gekomen. (...) We hebben haar lijden gevoeld. (...) Daarna heeft haar sluier afgedaan en me een kus gegeven (...) Het was als het ware beginnen bij iemand heel ver weg en bijna komen tot iemand die je moeder kan zijn, of iemand die je kent. (...) Het zijn geen verre verhalen meer voor ons.*

Speaker: Overal waar je kijkt is veel te doen en de ideeën worden omgezet in daden van solidariteit en tekenen van begrip.

Zoveel slachtoffers van de vluchtelingencrisis zijn kinderen. Elke middag waren er bezoeken aan twee locaties om activiteiten voor de kinderen van de Iraakse en Syrische families te organiseren.

Shurouk, Jordanië: *Vandaag zijn we op de kleuterschool. (...) We zijn hier om een glimlach op hun gezicht te toveren, om geluk in hun hart te zaaien, ook al is het maar voor een ogenblik.*

Speaker:

Zo vaak zijn de media een bron van conflictieve en partiële informatie wat betreft het Midden-Oosten en de vluchtelingen in het algemeen.

Er was een sterke behoefte om met waarheid en waardigheid de geschiedenis, de gezichten en de hoop van enkele gezinnen te delen die gedwongen zijn om hun landen te verlaten.

Er zijn plannen voor een informatiecampagne begonnen op de social media.

Massimiliano, Italië: *De zin van deze reis is continuïteit geven, een toekomst aan deze ervaring (...) de mensen op de hoogte brengen van een werkelijkheid die beter begrepen zou moeten worden en dicht bij de mensen zou moeten staan.*

Kristóf, Hongarije (in het Engels): *Het grootste deel van mijn foto's zijn mooie, of heel persoonlijke momenten (...) foto's, die als je die in Europa ziet, kunnen helpen om je dicht bij deze personen te voelen. Ze spelen met de kinderen op dezelfde manier als wij (...) Deze foto is leven en vertelt heel wat over deze familie vol hoop*

Wael V. Suleiman, Algemeen Directeur Caritas Jordanië (in het Arabisch):

We hebben ogen die oorlog, verwoesting, dood, haat, geweld, conflicten en verdeeldheid zien. We hebben een hart dat de toekomst ziet. En de toekomst is één grote mensenfamilie zonder armoede of honger of haat. De toekomst lijkt op een prachtige mozaïek.(...)

We weten niet wanneer die werkelijkheid zal worden, maar we werken daar nu aan en we blijven doorwerken totdat het werkelijkheid is geworden

Ryan: Een zin die me bijgebleven is na Jordanië is die van een moeder die veel geleden heeft. Ze zei ons: “We moeten de hoop altijd levend houden. Als we de hoop verliezen, verliezen we het leven”.

7. BRUNO VENTURINI

Maria: Nu willen we jullie vertellen over iemand die velen van ons persoonlijk gekend hebben, Bruno Venturini, Eén van die personen die in de afgelopen 30 jaar dicht bij Chiara Lubich geleefd heeft.

Bruno is afgelopen 2 augustus gestorven.

Naast mij zit Franz Coriasco, journalist, die als kind Bruno al heeft leren kennen, net als vele anderen. Ciao Franz!

Franz Coriasco: Ciao, ciao!

Maria: Hij heeft een persoonlijke herinnering van Bruno op zijn blog geschreven, die hij gedeeld heeft met duizenden mensen.

Franz: Ja, in woorden uitdrukken wie Bruno geweest is, is zoals de zee proberen te vertellen met een doos sardientjes. Bovendien was hij zelf altijd zuinig met woorden .

Voor al diegenen van mijn tijd die het grote voorrecht hebben gehad om Bruno te kennen, geloof ik dat Bruno tegelijkertijd vader, vriend en een grotere broer was. We gingen zeker we naar hem toe als we problemen hadden: Niet omdat hij de oplossing had, maar het was voldoende om er samen over te spreken om alles duidelijker te zien, daarom. En dat is juist het punt, want voor hem was het enkel en alleen in dat “samen” dat je de zin kon ontdekken van de donkere kanten van het leven en misschien daar een klein lichtje kon aansteken.

Begrijp me goed, Bruno was geen “problem solver” en ook geen “biechtvader” in de klassieke zin van het woord: naar hem ging je toe met de zekerheid dat je terug zou keren met een ruimere blik en een geruster hart. Dan was je er regelmatig van bewust dat je immens veel meer van hem ontving dan wat je gegeven had. Maar altijd was hij het die je dan bedankte, als die Olympische kampioen in dankbaarheid, bescheidenheid en zelfgave die hij altijd is geweest.

Maar het is allen in zijn laatste dagen geweest dat ik heb aangevoeld dat deze gaven niet aangeboren waren, maar eerder met moeite verworven, zonder ooit te spreken over wat hem dat heeft gekost, in zijn voortdurend weten te verdwijnen en tegelijkertijd er weten te zijn, in de eenvoud die hij op deze manier veroverd had. In deze zin denk ik dat hij de meest mariale persoon is die ik gekend heb en in wat Chiara de “kunst van het liefhebben” noemt, is Bruno voor velen van

ons een niet te evenaren meester geweest en tegelijkertijd de meest nederige onder de uitblinkers.

Ik denk ook dat de korte video die we nu laten zien, die geïmproviseerd is opgenomen tijdens één van de maaltijden die we samen gedeeld hebben, dit allemaal uitdrukt.

Franz Coriasco (in het Italiaans): (...) *we hebben je eens gevraagd wat je dacht, hoe je herinnerd wilde worden en je hebt gezegd: Ik zou willen verdwijnen! Bevestig je deze uitspraak of... kun je dat beter uitleggen ...*

Bruno Venturini (in het Italiaans): *Ja, want dat komt overeen met wat ik op dit moment voel: als iemand voelt dat hij een mislukking is, wat wil je, het is beter dat hij verdwijnt! Ik bevestig dat zeker, ja!*

Wat mij stoort is het voortrekker willen zijn, ... (...)

Misschien lukt het me niet, maar het verdwijnen op zich geldt niet alleen voor daarna, maar ook voor nu. Het is ook iets eenvoudigs: na al deze jaren met Chiara, enz. nu sta je overal buiten! (...) Het is niet gemakkelijk, ik zeg je de waarheid! Soms voelt dat niet prettig, soms zou ik willen... maar uiteindelijk ben ik tevreden, ben ik blij voor de anderen... Maar het is dit...

Maar er is een ervaring die ik dit jaar, deze zomer heb opgedaan: op een zeker punt, vanwege een externe situatie ... ik weet niet... heb ik een inzinking gehad. Lichamelijke, geestelijk ... en op een zeker moment vroeg ik me af: Maar wat gebeurt er?! Het was alsof opeens mijn bijna 90 jaar aan het licht kwamen en ik heel het gewicht ervan voelde. Maar ik zei tegen mezelf: maar het is zo, nietwaar?! Ga vooruit!

Je hebt niet meer de krachten van voorheen, je hebt niet meer de capaciteiten... zo is het... goed: Dat is het leven, nietwaar? Alles verliezen in wezen. Ik voelde dat zich realiseerde wat Jezus me altijd gevraagd had en dat ik Hem in zekere zin gegeven had... Ik kan dat niet zo goed uitleggen, maar het was een prachtige ervaring. Ik herinner me dat ik me bepaalde dagen niet eens kon bewegen, ik was echt op; uiteindelijk ben ik erin geslaagd om dat 'ja' aan Jezus te zeggen dat ik Hem 60 jaar geleden beloofd had.

(...) Mooi. En je ziet ook dat het niet nodig is ik weet niet wat te doen, maar "er wel te zijn"! Je deel te doen, moment voor moment te leven en te aanvaarden... (...) om te zeggen dat hoe meer ik er niet meer ben, des te meer ben ik.

Ryan: Bedankt Bruno voor jouw voorbeeld.

8. VEEL GEZICHTEN – EEN VERHAAL (ITALIE)

Ryan: Het volgende verhaal laat ons zien hoe de liefde de tralies kan passeren en ook de momenten daarna. En je reisgenoot laat worden.

Rosalba Ciocca, moeder van Patrizio: *Alfonso was geweldig, hij heeft mijn zoon in de gevangenis gesteund... Als Alfonso er niet was, die hem liet begrijpen dat het niet nodig is om te*

gaan stelen ...! Het zijn engelen om je heen!

Patrizio Ciocca, helpt in de pizzeria: Op een dag komt hij me opzoeken in Rebibbia, in het huis van bewaring ... Ik vroeg hem hoe het met mijn zoontje ging, want ik kon hem niet elke dag zien... Er was ondertussen een familiair contact ontstaan ... nu is het alsof hij mijn vader is ... Hetzelfde! Helaas is het leven zo ... een moment voel je je goed, een ander moment ben je down ... dan sta je weer op ..., zo is het leven ...

de band was eerst tussen hem en mij, later was die met mij, mijn vader, mijn moeder, want ook mijn vader en mijn moeder houden van Alfonso. En nu zijn we velen, wij zijn met velen. Dat is het mooie!

Alfonso Di Nicola, focolarino, initiator van het project "Sempre Persona (altijd mens)":

Ongeveer 20 jaar geleden gaf een vriend van mij me drie adressen van gedetineerden ... Ik schreef deze drie personen en maar één ervan heeft me beantwoord: Giorgio. Ik vroeg hem of hij mijn vriend wilde zijn. Hij antwoordde: "Als dat zou kunnen! Ik ben echt blij. Het is God die je heeft gestuurd." Toen vroeg hij of ik iets voor hem kon doen: "Zou je mijn moeder op kunnen zoeken? Ga na haar toe en geef haar een kus van mij. "

Deze vrouw begon te huilen ... "Ik ga dood, ik ben heel ziek ... Ik kan zien dat u houdt van mijn zoon, ik vertrouw hem aan u toe."

Ik ontmoette Giorgio, die heel erg blij was ... Toen zei hij me: 'Kun je me een plezier doen? Hier is een vriend van mij die met je wil praten. Als je een minuutje hebt ... ". Er kwamen steeds nieuwe mensen bij.

En toen wilde iemand me helpen, nu zijn er bijvoorbeeld, meer dan 30 mensen. En velen zijn ex-gedetineerden. De families die we volgen, zijn meer dan 200.

Anna Del Villano, adjunct-directeur Rebibbia Gevangenis (Rome) met de vereniging "Sempre Persona (altijd mens)" is een goede verhouding tot stand gekomen waardoor wij werknemers, hem de gevangenen kunnen melden van wie de familie problemen heeft er wordt dan een cirkelbeweging gecreëerd die mij zeer belangrijk lijkt.

Dit geldt ook in het begeleiden van het vrijkomen, want op dit gebied is er zeker een lacune door het gebrek aan middelen.

Er werken veel vrijwilligers in de gevangenis, maar zij werken binnen. Buiten is er zeker een behoefte waaraan dit project een belangrijk antwoord geeft.

Alessandra D'Orazio: Ik ken hem 9 jaar... Er was altijd... Voor mij is dat belangrijk. Iedere dag een boodschap "een goede dag vandaag Alfonso" "een goede dag vandaag Alfonso" ... En ik hecht veel waarde aan hem ... Ik wordt emotioneel ... (zucht) Ik weet het! ... Want het is een vader voor mij, dat is het!

Alfonso Di Nicola: Ik zou niet (...) van deze mensen kunnen houden als ik in de loop van de dag niet even stil blijf staan, en probeer, door God, de kracht te vinden om te kunnen liefhebben ... zodat mijn hart hun hart raakt, dicht bij hun hart komt ...

Franco Lippera: Ik ging een gewapende overval plegen ... Want ik ben een professional; Als ik iets doe weet ik wat ik moet doen ... Binnen mij is er een mentale overtuiging dat er een wonder gebeurd is, want als ze je 14 kogels door je lijf zeven, dan zijn dat er geen twee. Eén door je voet en één in je zij... Op die manier is het dat God duidelijk maakt wat Hij wil... Dat begrijp je niet zomaar vanzelf. Okay, ik ben mijn familie kwijt, ik ben alles kwijt, kan me niks schelen: ik heb Alfonso gevonden, die een echte vriend is!

Als jij kom, ben ik blij, waarom? want door de mensen sterf je niet van de honger. Maar jij doet het omdat je van binnen..., weet je? Het is God die je er een plezier mee doet!

Massimo Mallini, Renault financieel, vrijwilliger van het project "Sempre Persona": Op deze plek is er een veelheid aan gevoelens ... er is de vreugde om te kunnen zeggen, ook als ze weer buiten komen, dat het weer echte mensen zijn geworden, blije mensen.

Hun verhalen, hun hoop, hun successen, hun mislukkingen, maken uiteindelijk een verhaal, een geweldig verhaal!

Marco Beraldi, motorfiets monteur: De gedachte, de zekerheid dat je in ieder geval een vast punt hebt in je leven hierbinnen, en ik hoop ook daarbuiten, waar je in kunt geloven, in de zin van: je weet, dat er een persoon is op wie je altijd kunt rekenen ..., een ware vriendschap! Ik wil die vriendschap echt koesteren ook als deze tralies er niet meer zullen zijn... en ik hoop dat dat snel is. Als ik hier weg ben, moet ik op de één of andere manier voor de anderen doen wat zij hier voor mij doen!

Roberto Guernieri, kapelaan Rebibbia: Een van de grootste nederlagen waar we getuige van kunnen zijn is die van de onmacht ... Dit kwelt ons, dit kwelt ons zodanig dat we daar kunnen ingrijpen zoals we kunnen ... Maar het feit om hierbinnen te zijn temidden van deze verhalen, deze situaties, staat ons toe om een beetje het vuur van de hoop aan te steken ...

Roberto Mirco, kok: Ik dacht dat mijn leven afgelopen was, dat het eindigde op straat, want de onverschilligheid van de mensen, het oordeel van de mensen laat je langzaam sterven ... Maar hij heeft mij weer hoop gegeven, hij heeft me weer de kracht gegeven, opnieuw zin aan het leven ... en die zin is om de anderen te helpen. Misschien omdat ik wat kwaad gedaan heb in het verleden ... ik heb veel mensen kwaad aangedaan, ik heb hen laten lijden ... Maar toen wilde ik opnieuw beginnen ... Maar na gevangenis gingen de deuren niet meer open... Veel mensen spuugde zelfs op me ...

Dankzij God en dankzij Alfonso, dankzij hem, heb ik Paus Franciscus de hand kunnen schudden ... Ik had dat nooit kunnen denken ... Dit is heel de kracht van Gods barmhartigheid die je draagt ... Ik ben gelukkig. Ik voel me bemint ...

Alfonso Nicola: Vanaf het moment dat ik deze broers ben gaan liefhebben is mijn leven veranderd, voel ik dat ik de volheid hebt. En dat wens ik, dat zou ik aan heel veel mensen toewensen! Een

liefde die niets vraagt en alles geeft. Niets meer!

Het is van essentieel belang om dicht bij de mensen te zijn, dan doe je wat je kunt om wat doornen te verwijderen.

Ik hoop dat we duizenden en duizenden mensen worden die de doornen uit deze verlaten christussen verwijderen.

Ryan: Dit verhaal raakt ons echt heeldiep, dank je.

9. IN GESPREK MET MARIA VOCE (EMMAUS) EN JESÚS MORÁN

Ryan: Nu willen we Emmaus en Jesús uitnodigen hier bij ons te komen staan. We weten dat jullie net een ontmoeting van vertegenwoordigers van de Beweging uit heel de wereld hebben afgesloten. Hoe is het gegaan?

Emmaus: Heel goed, een deel van die vertegenwoordigers is hier in de zaal aanwezig, en nu ik deze prachtige verhalen hoor en de beelden zie, wil ik God bedanken, natuurlijk samen met jullie allemaal en ik dacht: 'eigenlijk zijn het concrete voorbeelden van een leven dat in heel de wereld aanwezig is en dat deze vertegenwoordigers – op dit moment die van Noord en Zuid Amerika en Oceanië, maar dit is pas een derde deel, daarna komen nog twee andere groepen in de komende weken – deze vertegenwoordigers hebben ons dit leven gebracht, ze hebben levensverhalen gebracht, verhalen van verrijzenis, verandering, van mensen die opnieuw begonnen zijn, die hun waardigheid weer hebben ontdekt, die de mogelijkheid hebben ontdekt om zich aan de anderen te geven, mensen die begonnen zijn en de dingen om zich heen veranderd hebben, ze hebben de maatschappij veranderd.'

En ik zei bij mezelf: 'Dit is werkelijk groots, dit is groots!'

Daarna hebben we samen de wortel van al dit leven ontdekt, want de wortel van al dit leven is de gekruisigde en verlaten Jezus. Hij is de enige wortel die ons de mogelijkheid geeft om dit leven naar voren te laten komen. En dat hebben we gedurende deze ontmoeting opnieuw ontdekt.

Het is dezelfde ontdekking die Chiara heeft gedaan, dat Jezus het bewijs van liefde is van God voor de mensen. Waarom kunnen we van elkaar houden? Waarom kunnen we de ander liefhebben? Omdat God ons op een buitengewone manier heeft liefgehad, door zelfs zijn Zoon te sturen om te sterven voor ons, om mens te worden als wij en te sterven. De mensen sterven, ook Hij is gestorven. Maar niet alleen sterven zoals wij, ook al het lijden meemaken wat de mensheid meemaakt. Hij is verraden, veroordeeld, hij voelde zich mislukt, vernederd, ontdaan van alles, arm. Hij heeft al het lijden van de mensheid gekend, tot aan dat grootste lijden aan toe, wat Chiara als een roeping van de liefde voor zichzelf heeft gevoeld, dat lijden dat in die schreeuw wordt uitgedrukt: "mijn God, mijn God, waarom heb je mij verlaten?", dus een liefde, tot op het punt dat Hij zelfs God ver weg voelde.

En hoeveel mensen, hoeveel van onze tijdgenoten voelen God niet ver weg in alles wat ze doormaken, in al het lijden wat er is?

Wij hebben de mogelijkheid om al dit lijden tegemoet te treden en te zeggen: "Het is niet waar dat God ver weg is, God is hier in dit lijden aanwezig, want Hij heeft het ook doorgemaakt. God is hier,

God is hier". Dus hebben we de mogelijkheid om God in dit lijden te ontmoeten, om deze verlaten God te omhelzen, deze God die mens is geworden. Dus in de Verlaten Jezus hebben we de mogelijkheid om tot in het diepst mens te zijn en om deel te hebben aan Zijn goddelijkheid, want Chiara heeft de Verlaten Jezus omschreven als: "een venster", een venster dat het voor God mogelijk maakt om de mens te zien en het voor de mens mogelijk maakt om God te zien. Waarom? Omdat Hij mens is, Hij is "dé mens", de mens van het lijden, de mens van de vluchtelingen, de mens van al wat we in de wereld zien: Hij is deze mens. God ziet deze mens in de Verlaten Jezus. En tegelijkertijd is Hij God, want Hij is de Zoon van God die mens is geworden. Dus door Hem kunnen wij mensen God zien van aangezicht tot aangezicht. En dat in alle omstandigheden.

Dus we vertrekken echt van deze bijeenkomst met deze grote schat die we ontvangen hebben en we weten dat niet alleen deze 80 personen die hier in de zaal zijn dat meenemen en dat ze in de zones terugkeren met deze liefde, maar dat ook jullie allemaal in de zones deze liefde hebben, al diegenen die Chiara hebben gevolgd die deze ontdekking hebben gedaan, al diegenen die dit charisma hebben leren kennen hebben deze ontdekking gedaan.

Dus we verwachten echt dat uit deze liefde voor de verlaten Jezus de mogelijkheid ontdekt wordt om met God te leven in wat voor omstandigheden ook.

Als samenvatting zou ik dit zeggen.

Maria: Dankjewel. En wat ik jouw indruk, Jesús?

Jesús: Na deze woorden heb ik nog weinig te zeggen! En vooral na deze ervaringen die zo sterk zijn. Ik moet denken aan wat paus Franciscus deze zomer in Krakau gezegd heeft aan de jongeren: het grote geschenk van de Vader aan de mensheid is de Zoon, dus een persoon, een mens die God is, zoals Emmaus zegt, die al het onze op zich genomen heeft, die tot in het diepst mens is geworden, echt alles op zich heeft genomen..., vluchtelingen, gevangenen, geweld... dit allemaal. En het geschenk van de Vader aan de Zoon is de verrijzenis.

Ik denk dat deze liefdesgeschiedenis de enige is die God vandaag de dag geloofwaardig maakt, alleen deze geschiedenis, dus we moeten deze geschiedenis met ons leven blijven vertellen.

Wat we vandaag gezien hebben heeft veel indruk op me gemaakt. Wat doen wij in deze geschiedenis? Wij doen God een plezier door deze geschiedenis te blijven vertellen, deze liefdesgeschiedenis

Maria: Dankjewel.

10. CHIARA LUBICH: DE VERLATEN JEZUS EN DE VERENIGDE WERELD

Ryan: Voor mij is dit een heel mooi geschenk, maar je zou kunnen denken dat het – in het Engels zeg je "a drop in a bucket" - een druppel op een gloeiende plaat is. Hoe denk jij daarover?

Emmaus: Kijk, ik denk dat we hierover de gedacht van Chiara kunnen horen, want Chiara gaf een antwoord aan enkele jongeren die haar vroegen: "wat is nu die Verlaten Jezus?" En Chiara legt

het uit, ze noemt al die plaatsen waar ze Hem ontmoet, waar ze Hem vindt. Daarna zegt ze: het kan lijken dat we weinig doen – ook zij zegt het – het lijkt dat we weinig doen. En ik begrijp het in de zin van: wat is het eigenlijk, eigenlijk is het een druppel in een oceaan. Ja we hebben enkele vluchtelingen geholpen die we ontmoet hebben, we hebben die gevangenen met wie we in contact gekomen waren weer leven gegeven. En al de anderen? En al de anderen? Dat kan gebeuren.

Maar ik denk, zoals Chiara ook zal zeggen, dat we er zeker van moeten zijn dat we in dit kleine detail een goddelijk vonkje brengen, want God is erbij betrokken, wij zijn het niet. Dus wij brengen daar in dat detail een goddelijk vonkje, en dit vonkje zal exploderen, want God is de explosie. Dus is het geen druppel in een oceaan; het kan ook een druppel in een oceaan zijn, maar het zal die druppel zijn die de oceaan zal veranderen, die de capaciteit heeft om de oceaan op te drogen, stukje bij beetje, stukje bij beetje.

Dus, met goede moed! Maar nu laten we Chiara spreken die ons aanmoedigt met haar slotboodschap.

Ik herhaal: het is een informele ontmoeting, het is niet iets dat gepubliceerd is, het zijn de jongeren die haar een vraag stellen en zij geeft haar boodschap aan deze jongeren.

Een Gen: “(...)wat voel jij vanbinnen? Wie is de verlaten Jezus voor jou nu?”

Chiara: Het is iets enorms, want het is zowat heel het leven van de focolarino, van de gen, het geheim ervan, want de wereld is vol van de consumptiementaliteit, vol secularisme, materialisme en hedonisme en allerlei andere ismen. Wij moeten die overwinnen. We hebben die ook in ons: we zijn gehecht aan dingen, aan personen, aan onze familie, aan het vaderland, aan de studie... allemaal dingen die ons belemmeren. We zijn als het ware allemaal verstikt door al deze ‘ismen’ om ons heen.

De Verlaten Jezus is aanwezig in al deze vormen van lijden, in alle obstakels: ik ben geblokkeerd, ik kan niet meer glimlachen naar de andere gen! Het is de Verlaten Jezus! Omhels dat gevoel geblokkeerd te zijn, want ook Hij voelde zich zo... “Mijn God, waarom heb Je mij verlaten?”¹ en dan meteen: “In uw handen beveel ik mijn geest”², Hij was meteen niet meer geblokkeerd.

(...) Of: ik ben bang, of ik heb geen zin meer, het is zinloos! Maar hoezo, voor Jezus zelf lijkt alles zinloos, want tot op dat moment is Hij erin geslaagd om koninklijk op het kruis te leven. Hij heeft zijn moeder aan ons gegeven, Hij vergaf de moordenaars, allemaal dingen nog als Jezus. Maar daar lijkt Hij mislukt, een slappeling, een zwakkeling, dat lijkt, maar de beproeving was eindeloos. Waarschijnlijk overviel de hel Hem. Hij voelde zich daarom verzwakt: “Waarom, waarom?” Zoals wij ons afvragen in bepaalde beproevingen. Maar Hij meteen: “In uw handen beveel ik mijn geest” Wij moeten meteen de Verlaten Jezus omhelzen, alles wat ons blokkeert oplossen, om vanbinnen verzezen te zijn, om de Verzezene onder ons te hebben, om de Verzezene in ons midden te hebben, om de Verzezene onder de jongeren te brengen en om ruimte te laten voor het Rijk der Hemelen.

Verder zien we dat de Verlaten Jezus ook in de anderen is, want de anderen lijden ook: die is wees, misschien, (...), we moeten hem beminnen. Wij moeten vader, moeder zijn voor hem. Een ander is misschien wanhopig, een ander voelt zich verraden, gefaald, gescheiden, alleen, gevangen. Wij moeten er

¹ Mt 27,46

² Lc 23,46

zijn voor allen, om dat lijden weg te nemen. De pijn van de ander is ook van mij. Ik moet die pijn wegnemen uit liefde voor de Verlaten Jezus in de anderen.

Verder zien we al deze versperringen, spanningen, deze oorlogen tussen Oost en West, deze moeilijkheden tussen Noord en Zuid, tussen generaties, tussen rassen (...). We moeten werken om al deze dingen te overwinnen.

(...) Heb je dat begrepen? Dus de Verlaten Jezus niet alleen in de beproevingen zien, maar ook in al deze verdeeldheid. Ze zeggen je: jullie zijn fanatiekelingen, jullie willen een verenigde wereld. Zie je dan niet dat er terrorisme is, oorlog, nu halen ze zelfs de ruimteoorlogen naar voren, er zijn een heleboel dingen, de wapenwedloop, wat wil je?

Maar nee, integendeel. Ik zei het al eerder en ik herhaal het jullie, want het is belangrijk voor jullie, net als ooit het milieuprobleem niet bestond. Jullie zijn jong en denken dat het milieuprobleem altijd bestaan heeft. Dat bestond helemaal niet, niemand sprak daarover. Nu is dat een enorm probleem geworden, een publieke opinie. Iedereen wil zich daarvoor inzetten, ook ik, voor het milieuprobleem, omdat de natuur verwoest wordt die door God geschapen werd. De mens kan er niet meer wonen, juist het wonen is iets onmogelijks geworden.

Hoe komt dat? Omdat er zijn die als eersten de vinger op de wond hebben gelegd. Vervolgens kwam er een tweede groep, vervolgens hebben ze kleine acties gevoerd. Ze zijn misschien een wijk gaan schoonmaken, daarna hebben ze misschien handtekeningen verzameld tegen Cernobyl³ of tegen iets anders van die aard. Geleidelijk aan kwam daaruit een milieubeweging naar voren. Daarom spreekt iedereen daar nu over van Amerika tot Oostenrijk, Duitsland en Italië. Nu zijn er zelfs partijen ontstaan, de groenen voor de milieubeweging bijvoorbeeld.

Om te zeggen dat als wij ons inzetten voor een verenigde wereld en kleine acties voeren, die niets lijken tegenover de onenigheid en de oorlogen in de wereld, jullie de indruk hebben dat jullie niets doen. Maar jullie vormen de publieke opinie, vormen die, vormen die totdat iedereen denkt: maar misschien is het juist om ons te richten op een verenigde wereld, want hier verenigen we ons of sterven we, want nu bestaat de atoombom. En net zoals Foco⁴ zei: "Of we verenigen ons, of we gaan allemaal ten onder, sterven allemaal."

Dat dringt door, zoals nu ook de milieubeweging doorgedrongen is, wat wij als mensen als juist beschouwen, terwijl eerst niet eens de naam bestond. Zo zal ook het ideaal van de verenigde wereld doordringen en zich een weg banen. De jongeren zullen zich dat steeds meer eigen maken, ervoor vechten en zich eraan ergeren als ze twee mensen zien ruzie maken of... zwarten tegen blanken, of de generaties onderling, misschien de jongeren tegen de ouderen. Ze zullen zich hieraan ergeren, want er dringt een mentaliteit door, een publieke opinie en die baant voor jullie de weg en zo kan Jezus vooruitgaan.⁵

³ De ramp van Černobyl – in de vroege morgen van 26 april 1986 is de kerncentrale van Černobyl in Oecraïne (in die tijd maakte het nog deel uit van de Sovjetunie) ontploft. Dat veroorzaakte het grootste nucleaire ongeval dat ooit werd vastgesteld. De ontploffing liet een gehalte aan radioactiviteit vrij dat 400 keer groter was dan de bom van Hiroshima (Japan) en vervuilde meer dan 200.000 km² van Europa. Het is één van de twee ongevallen die als catastrofe werden geklasseerd met het hoogste niveau van de schaal INES (Internationale schaal van nucleaire gebeurtenissen) van de [IAEA \(Internationaal Atoomenergie Agentschap\)](http://www.iaea.org), samen met het ongeval in de centrale van Fukushima Dai-ichi in maart 2011.

⁴ Igino Giordani (1894-1980), man van cultuur en één van de "medestichters" van de Focolarebeweging samen met Chiara Lubich. Zie ook <http://www.focolare.org/chiara-lubich/chi-e-chiara/igino-giordani/>

⁵ Da una risposta di Chiara Lubich ad un incontro con le Scuole Gen 2 - Loppiano, 16 maggio 1987.

11. AFSLUITING

Maria: En met deze woorden van Chiara groeten we elkaar.

Ryan: Voor meer informatie over de projecten die we hebben laten zien, of om andere voorstellen te doen, kunnen jullie naar onze site gaan of onze pagina van facebook: Collegamento CH.

Maria: En de volgende keer ontmoeten wij elkaar op 19 november 2016, om 8 uur 's avonds.

Ryan: Iedereen bedankt en tot het volgende focolarejournaal!

Maria: Tot ziens!